

Srđan Sandić

POLUPANOST

[ZA: ljubav]

Proza



BALKANSKI KNJIŽEVNI GLASNIK
MMX

„Poludio je za mnom.”

- Ma, ti si klinac.

- Marš.

- **Ti.**

- **Ne, ti.**

- I vučemo se na dno.

- Vučeš se na dno.

- Ali srce je u srcu.

- Nemoj otići.

- waw pa zareži.

- Pomazi me.

- Maziš me.

- Sviđaju mi se tvoje panonske oči.

- Tvoja duša je mekana.

- Smotan si.

- Cijelo tijelo je minirano i eksplodirat ću.

- Nećeš.

- Nemoj me zaboraviti.

- Nemoj ti mene zaboraviti.

Nije bilo tako. Moglo je biti tako.

„Znam se ja sam vratiti kući. Znaš i ti. Idemo skupa? Idemo.”

I onda ova vrsta poezije:

vodka, šank, škakljanje, golicanje prvo tijela pa srca. I kaže: **„Emocionalno si skvrčen”**.

I kažem: **„Baš ti ide.”**. Kaže: **„Ma flertujem, pusti me.”**

Kažem: **„Pušteno je. Ne boj se. Snaći ću se ja. Već.”**

U daljini i u blizini.

I običan dan. Kao stvoren za ljubav.

Ponovo:

- Lijep si
- I ti
- Horoskop?
- Taj i taj
- Ja nisam taj i taj
- Jebiga
- Jebiga

- Sjediš sam?
- Uvijek
- Sereš
- I ti

- Slatke su ti usne
- Aha

- Voliš me
- Rano je za to
- To je glupo objašnjenje

- Pičko
- Kukavico
- Odjebi

>>>SVI ŽELE: LUDO PLESATI, BITI LUDO
LJUBLJENI, BITI NAJLJEPŠA CURICA, NAJLJEPŠI
DEČKO>>>

- I da sve te zvijezde budu za nas upaljene
- Da, i to.

- I da ne diraš zemlju dok hodaš?
- Da, i to.

- I da traje zauvijek, za svaki dan, za svaki mjesec?
- Aha.

- >>>ŠTO ZNAČI znati DA TE NETKO SANJA?>>>
- Bog zna.

*Tvoja nesreća je samo tvoja nesreća / Potpuno sami.
Gdje može biti bolje?
Klasični motiv: Sjena prošlosti.*

Ljubit ćeš me. Za kraj? Puzanje je najpouzdaniji način doskoka.
Inficiraš me. I onda i jučer i danas. I sutra i prekosutra i još.

Prolazi to neko vrijeme a najgore je prošlo baš preko mene.

„Ja ne mislim da to dobro znam, ali znam: ni neznano mi nije.” Ja stvarno ne mislim da vas dobro znam, ali ni neznani mi niste. Dozvolite, zato, da pljunem u pravcu onog grada gde ste me ostavili da vas čekam.

Valjalo bi posvetiti tri godine života crtanju geografskih karata. Na svakoj karti namerno izostaviti taj grad. Njega inače već odavno savršeno nema.

NADOPIŠANO UZ UKRADENO: tebe nikada nema; ne znamo gdje idemo; jebem ti prokletu mater.

NE ČITAM NA GLAS NE DEREM SE NEMAM S KIM
NEMAM ZBOG NE ZNAM KADA NE ZNAM SVILA
PA ŽUTA PA ŽUTO PA ŽUĆE PA VINA JEFTINA PA
SMRAD TRŽNICE PA OBRAČUN PA SCENA LJUBA-
VI ILI JE TO BIO OBRAČUN ILI JE RAT LJUBAV A
JA KAŽEM DA SE MOŽE I MORA MIRNO DIJALOG
I TA SRANJA UVODIM U PRIČU O LJUBAVI I FER
SAM JER KAŽEM DA SAM NEKOMPETENTAN I TA-
KO DALJE FORMA JE DEFORMIRANA SRCE JE
UŠKOPLJENO ŽELUDAC JE PRAZAN JEZIK BAZDI
MASNA JE KOSA PAZUH SMRDI I SRCE U LOMU
VELIKOM SA VELIKIM VELIKIM PREVELIKIM NO-
ŽEVIMA I ZAKLANIM VRANAMA SA TIM ISTIM NO-
ŽEVIMA I SVA TA DRUGA GOVNA KOJA TI PADNU
NA PAMET PRIJE SPAVANJA A NE POEZIJA POE-
ZIJA

Isti nemiri. I boja kože. I krv. I vene. I tvoja rečenica: idemo se jebati. Ili možda još nešto prozaičnije poput: Sex. I sudbina. I nedostajanje. I nepripadanje. I sve u krug.

I tvoji prijatelji koji kažu da loše biraš, a ja čitam to kao: sve osim tebe, S. I tako dalje.

Ti imaš nekoga da ti podilazi. Nekoga za ljubav jer i ona, moja prijateljica, ovaj put, kaže – podilaženje može imati veze sa ljubavi. I dobro to logički izvodi. Dobra je. A ja kažem da sam mogao umrijeti. I da je postojala mogućnost da te neću zaboraviti i obistinito se.

[...oženi se! Rađaj djecu! I to smiruje nezadovoljstvo, jer nameće obaveze...]

Sreća mu je iznenada pala pred noge, samo zato da bi vidio kako nije ni on za nju ni ona za njega – piše tako. A situacije su ovakve: seks se nudi na sve strane. Onaj drkatorski. Onaj lažljivi. Onaj zbog kojeg odeš. Prije sunca. Jer je mučan. Onaj zbog kojeg ni voda više nije ista. Znam da znaš. Znam.

Povraćalo mu se pa je padao pa je grlio i govorio da voli. A htio je plakati. Ustranih li istina. A želio je biti čovjek. A majku mu jebem. Kažu: *Traži se. To bude sugestija, ali i komentar.*

Roza tablete. I magija.

Povraćao je. Srao je radi sranja. Htio je biti *pod ili tepih* da ga ti samo još jednom prehodaš. Zamisli. To je bila želja. To je želja.

Da mu daš svoje ruke i svoj nos i svoje srce da postane ti i da tako bude bolje a ne bi postao bolje. Nikada i nikako. Nagovori me zaustavi me voli me trebaj me. Ali ni tako ne ide. A da kažeš – Da? Bez upitnika. Da samo kažeš da.

A san je bio i ovakav: jebanje, bespogovorno, s maskama, bez lica na kojima to piše. Ljudi bez lica. Ljudi bez osobina. Mišići. Štikle. Opijumi. Dvorci i zlatni retriveri. San. Jebote.

A ti si dovoljno blizu svemu tome. Maskama i neukusu. Tu je počeo osjećaj. Ne znam kako se zvao. I da: je li mi imamo vremena? Našeg?

Nisam rekao ne. Kaže. A ja kažem: A nije da nisam. Kaže da nije. A ja kažem i mislim i mislim da znam da sam odavno izabrao najbolje. A onda se pitam zašto se i dalje petljam sa drugima. ~~To je ludost ludost ludost kaže B.~~

O kojoj se može govoriti i pisati. Pred određenima. Kažem joj da dotična osoba to sve razumije. Kaže da zna. Ja kažem da mi se opet zna prividiti mogućnost u kojoj odustajem od svakog drugog narativa i uplivavam u kompoziciju (koja mi ipak najviše dira dušu). *Dušu kao ne znam šta.* Kao nešto. Npr. sjedim u kafiću sam. Ispred mene je njih 6 i balon na kojemu piše nešto poput: Sretno u braku. Jedna je najglasnija. Crvena je i ima plavo sjenilo. Ružnjikava. Priča kako bi sina pustila ili u neku tehničku školu za masjtoze ili na Fer. Kuži ona kako stvari funkcioniraju. Sin nije čovjek nije biće već je njen

sin njene pičke delo, njene krvi. Ona zna što je za njega najbolje. Glupača.

Fotografija s moje lijeve strane govori puno više od ove sretne slike prijateljica koje jedna drugoj predstavljaju podršku. Na jeftinoj fotografiji, rađenoj za reklamu kave ili vina ili tako nečega je muškarac u plavoj košulji, s naočalama, dioptrijskim. I žena, finog dekoltea i otvorenih leđa. Stylish. Prazni, izjedeni tanjuri ispred njih. I boca vina. I fine čaše.

Sjede na terasi i palma je ispred njih. Snimljeno je, recimo u nekom talijanskom gradiću.

Izgedaju kao da se vole. Pada mi na pamet da su modeli i da on ima onaj glupkasti pogled. I da je i ta slika, kao i ova druga, stvarnija- upravo- za kurac.

LAŽE. U KURAC.

Svaka izuzetost s tobom ili zbog tebe je izuzetna i dođe mi da ti kažem da te volim i volim i volim , ali ti ne kažem da te volim i volim i volim jer opet mislim da znaš da te volim i volim i volim.

ALI:

Smijem li reći da znam da si to ti? Ti.

Sva iskušenja, sva ispaštanja i sve patnje u životu mogu se mJeriti snagom i dužinom nesanica koje ih prate – piše tako. *Je li to to?*

I još:

Sve više sam s tobom, i kad sam sâm.

I:

— Oprosti.

Bila je to najljepša riječ koju je moglo pronaći njegovo kukavičko poštenje. Tako me sretno skinuo sa savjesti i prijateljski ispratio u prošlost.

Ali to će tek doći.

BOLJI; SRETNIJI; PAMETNIJI; LUDO VOLJENJE PA UNAZAD: PAMETNIJI; SRETNIJI; BOLJI

Betonska ograda a iznad je drvena. Tenkovi prolaze. Trese se zemlja, a i oni se tresu, samo on to ne zna. *Ima premalo života iza sebe.* Ona će mu kasnije prepričavati da se ponio kao pravi vojnik. Željela je da joj sin bude vojnik. On će to puno kasnije odbijati i dapače reći će da iz etičkih (što je njoj kao pojam strano) razloga *ne može, neće i ne smije.* Imat će roza kosu dok to govori. Dizali su prstiće i vikali ime na država. *Mučne scene.*

Tu je bio i podrum. Hladan i vlažan i neka plava deka sa mačkom nacrtanom. A mački tada nije bilo ni od korova. *Deda mu je govorio da životinje osjete zlo pa pobjegnu.* Jedino je Johnny lajao na sav glas. Uz to je bio svezan. Ta životinja je svjedočila njihovim ludostima. Svim odreda. *Kad su ga pustili s lanca, nije se znao ponašati pa ga je zamalo ugrizao. Zamalo.*

Svi su tražili nekoga kome će faliti i svi su nalazili tog nekoga. Osim njega. *On je imao bocu (koja mu je falila) i pričao je o njima kao o antiherojima, kao o pičkama, kao o govornima.* To jesu bili. *Znao je on tada, a zna i ovaj sada.* Stvarno je tako.

Imao je beretku i to je bilo par dana ili par mjeseci kada nije pio.

A ona je uvijek znala bolje i stalno je govorila da zna bolje i to je mislila. Zamisli.

A zapravo nije znala bolje, ni tada ni sada. Ona je mislila. Krivo. Al šta ćeš sada.

Njega nema. A to nije u svrhu poezija. Ta činjenica da njega nema. Niti najmanje.

Niz pješčaru je ona pala i on je mislio da je mrtva. Izgledalo je kao u sapunicama.

Cijeli taj život je izgledao kao sapunica. Samo nije bilo lijepih ljudi i jezik je bio previše, previše previše vulgaran. Barem za njega. Jebiga.

On od tada traži: bolje i pametnije. Nalazi ih upravo onoliko koliko ih i ne nalazi.

U ime spomena.

Znala je zaokruživati dane na pravim i lažnim kalendarima. One – kada bi ga srela i prozborila tri riječi. Odlazila je na kanal da se skupa kupaju a ona

nije htjela plivati (nije znala). Na svom stolu je pisala njihove inicijale a između je bio plus. Za tu tajnu nitko nije smio znati. Tek kasnije ju je pripomenula. Kada je postalo kasno za sve. I kada više nikoga nije ostalo. Tamo. Jebiga. Ili je to bio on. *I barem da je ovo laž. Barem.*

Siromašan i gladan.

S dvadeset godina.

Ne plačeš.

Ne daješ.

Kako biti mlad?

Na početku Ti.

Na početku ja.

Bez pauze.

Moj glas u mojoj sobi.

Ne vidimo se.

Dobro pa je prazno.

Dobro pa smo prazni.

Mi smo prazni ljudi.

Na hiljade se ljubavi događa svaki dan.

Zar ne znaš?

Ti si moja sreća.

Piše: Može ljubavi. Bez zareza.

Srce koje nema nikakve veze sa poezijom kaže
Ivana Sajko.

Zaustavljam sve. Kako bi (ovo, ono).

Nema ništa novo. Kod mene je mir. Obećajem.

A meni jesti? Dati?

INTRO U DAVNE DIJALOGE:

Najveći sugovornik pošteno postavlja situaciju. Onu na koju sam čekao. Kaže da vidi da mi je teško. Preporučavam ono što mislim da sam čuo. Onda postavlja pitanje a ja kažem da je to moj problem, moja tema, moje vrijeme. Ne znam što sam rekao. (Slažemo se da ne znamo kud bi *sa sobom*). Ali tu smo se uvijek i nalazili. Tu smo se jedino i čuli. To smo jedino razumjeli, sav onaj život koji nismo *znali, mogli i htjeli*. S tobom je sveto bilo mrziti ovaj život. Ove ljude, ove druge ljude koji su *glupi, dosadni, prazni, neis-*

kreni. Priznajem, stajao sam na njihovoj strani. Glup sam, dosadan, prazan i lažljiv. Hvala Bogu da ti to nisi.

Bio sam površan, potrošan i umoran. Bio sam pijan, rezigniran i stylish. *Sve što ti nije trebalo.* Bio sam ti prijatelj, a ne ljubavnik, a htio sam da je obrnuto, ali to nisam mogao reći. O tvojoj želji ništa ne znam. Nitko ništa ne zna, a ni ti. *Htio sam ali nisam mogao. Htio sam ali nisam znao.* Još ću nešto reći u svoju obranu: ja vjerujem u bijele plahte na plaži, koje vjetar nosi, koje se zovu zavjese, u onaj moment finog vina i pametnih ljudi, u onu ispraznost hollywoodskog filma. *Tamo je moja uloga, a dobro je što tamo nisi sa mnom.* Hvala ti što sam naučio kroz mržnju, kroz tugu i kroz odbačenost vidjeti svoj put. Dobar je to put, a tebi sretno bilo! Ostani pri svom, to je u redu. *I volim te. Mislim da ću te voljeti do kraja ovog života.*

Pusta su to polja nade. Polja barikada. Mostovi pa mrak. Misliš li?

1. Kako je bilo?

Nekada mi zvukovi nisu smetali. Bojao sam se drugih. Sada se bojim sebe. Jeli smo kolače. One prepečene, s jabukama. Svitanja su bila vrela i muzika je bila na kazetama. Izlizana i potrošena. Jeftinih nota i tonova. Imao sam jasniju sliku onoga mjesta gdje ću biti. Tuga je bila u bijesu. Sada je, rekao bih – samo u meni. Putovala je.

2. Kako je sada?

Sada se bojim sebe. Često i češće ne znam kuda. Niti do kada. Niti da li uopće. Strah, moja najveća iluzija i moj najveći krvnik je na tronu. Ubrzava mi srce, razurlava mi misli, umara me i tuče.

3. Je li sve laž?

Dugo sam bio daleko od sebe. Predaleko. Utjeha je bila poezija. Danas je novac, a novac je laž (i to valjda znate). Novac je smrt dobroti. Novac je smrt poštenja. Uništeni smo i u priči smo zamagljeni. Crne su to misli, znam.

4. Kako se osjećate na njihove rođendane?

Nepozvano, kao uostalom i svo drugo vrijeme.

5. Postoji li u vašem životu neobavezno čitanje?

Nikada. Kod mene je sve teror i mučenje. Ja uglavnom ne znam što volim i uglavnom nemam odgovoriti na jedno Zašto. Čitanje je emancipatorno i voojersko. Ono je pokušavanje preskakivanje života.

Više mi nisi sugovornik. (To može biti prva rečenica koju ću izgovoriti za kraj. To može biti zadnja rečenica koju neću izgovoriti.)

Puno našeg zajedničkog života je sličilo. Dan danu.
Noć noći.

Slušali smo o harmonijama i harmonije smo tražili.

Zapravo smo živjeli disharmoniju.

Oboje nas. *Rebels with romantic souls.*

Zaljubljeni prijateljski jedno u drugo.

Ona je odabrala jedno. Ja sam odabrao drugo.

Da smo mogli – odabrali bismo jedno drugo, ali
nismo mogli.

Nekada smo namjerno nesvjesni. *Htjeli smo biti
brand new a postajali smo brand old.*

Sada pričamo o nedostatku samopoštovanja i
nalazimo korjenje.
Oboje tražimo figure koje nismo imali, koje nismo
usvojili, one bolje – koje iskustveno niti ne znamo
reproducirati. *We thought that love will be The cure.*
Now, we are not so sure.

*Vjerovali smo u slike šetnji. U holivudske filmove sa
sretnim krajem. U lake note.*
*Iščitavale su se pogreške, već na početku. Sada
znamo i to – da ništa nije sigurno. Namjerno to
ponavljam jer dok ponavljam u rukavu držim keca –
a taj je da – možda ipak nešto i je sigurno?*

*Nestrpljivost je postala naša karta. Stalno ispitujemo
ljude da li ima ljubavi u njima, za nas. One slučajne
prolaznike s lijepim očima. Kada kažu da nemaju
onda smo tužni, onda smo razočarani, obeshrabreni.*
I tako to ide. I to je jedna od naših priča
*Telefon joj je sada isključen. I meni je često znao biti
isključen. Zbog čarolije.*
*Samo što ta poruka još nije poslana. Ona na koju se
čeka. Ona koja će promijeniti svijet.*

Da ne bi došlo do sna u kojemu vi odlazite od mene,
ja ću se pokupiti. Uskoro i to planiram.

Vidim ta dva kufera i oblak iznad glave. Kao i uvijek, do sada. Kada pričaš, a ja šutim (makar je obrnuto).
Nagađanja.

Kako spavaš? Reci mi da nikada. Reci mi da „zauvijek nikada”. Iz onih dječjih inhibicija se teško maknuti. Kada kao dijete pitaš: „Je li ovo za svaki dan?”

Tražim vezivanje dok se zauvijek odvezujem od Njih.
Dok tražim smisao.

Ali ne znati što osjećaš? Kada je sve osuđeno na kraj?

Kao bazično: *Zašto pada kiša? Zašto kiša ne prestaje padati?*

~~Teško dijete, koje je teško prihvatiti, koje moraš pustiti, da radi, da bježi, dok ona krivo razumije, dok ona misli da žele isto, da on mora željeti isto, a dok on misli da je sunce i da ne želi gubiti dane.~~

send me a postcard

from **everywhere**. ~~Have you ever been suicidal?~~

Divna prijateljica mi je rekla da neće se sve u životu vraćati. Neće uvijek biti sto prilika.

Da kada se radi o ljudima – ljudi su ti koji daju priliku, to ovisi o njihovom karakteru.

Tvoj karakter je očito ulašten. ***Ever
since I can remember
you.***

Čitati Bretona, raskidati i pokretati prijateljstva,
zbog umjetnosti.

Čini mi se da sam za našeg odnošenja igrao
ulogu *sablasi*. ***Htio sam da naš
odnos bude neizbježan,
a sada kada je prošla
godina, sada kada su
prošle godine, sada
kada pričam s više
njih, o više vas, a o istoj
ulozi koju sam vam
dao. Sada kada je
svemu došao kraj.***

Tvoje oči boje paprati. Boje meda.
Na dan mrtvih početi i umrijeti. Na dan mrtvih
obilježavati. ***Kada ću te maknuti iz opće
simbolike?***

kada sanjaš nadam se da tiho dišeš. nadam se da
sam tvoje sunce i nadam se da me nećeš ugasiti.
~~nikada se nisi normalan javio, srdane.~~

mislim na tebe svaki dan. što god ono drugo ja –
mislilo o tome.
želim da se smiješ kada me sanjaš. sanjaš me?
~~još sam tu.~~

I neću gubiti. Ne više. Ne kao tebe. Nikoga više.
Trudit ću se. ~~Naučio sam.~~
Od nas sam napravio urbanu bajku, za papir, za
film, za teatar, za muziku. Ne za život.
Još sam tu, ne gasi me. ~~Molim te.~~

Zašto se ne usudim reći ništa. Preko dana?
~~zbog manje ljubavi prema suncu. zbog
nepromišljenosti. neću više gubiti dane. čekajući.
neću.~~

Nedostaješ.

Upućeno bezbroju njih apsolutno anonimnih i / ili nepostojećih.

Uz apaurin. Pola.

Teret ostaje na jednoj jedinici snage. Meni.

Hladan osmijeh. Ti si.

Oblačim košulju sa smeđim šalom. Pomišljam na tebe uz uzdahe, po vjetru, prisjećajući se svoje prve jeseni u ovom gradu, bila je apsolutna puštenost, paranoja, ludilo, pića, igor, knjige, svjetla, pisanja. Tako bih opisao. *Ništa te nije najavljivalo, ali mi se sada čini da me sve vodilo ka tebi. I sav ja, sam se, odveo od tebe.*

Rođak koji cvijeće spušta na pod

Dugo mi je trebalo da ti napišem par riječi. Da pokušam ukloniti svu patetiku i bijes, tugu i radost, da dođem na nulu.

Osjećam potrebu ti napisati cijeli traktat – od toga gdje sam bio do toga gdje sam sada. Htio bih ti preslikati i skenirati neke dane jer znam da bi ih mogao osjetiti i razumjeti.

Osjećaja i misli mi fali, to sam ja sada, tu negdje, na čekanju...

Pisat ću ovo pismo dugo, već vidim. Što ti zapravo želim reći? Želim te pitati, saznati, potvrditi, želim da mi olakšaš, da ukažeš...

Vrijeme valjda čini stvari besmislenijima i možda baš zato ti se sada obraćam. Da to nešto ne izgubi smisao, zbog ipak neke izvjesne vjere u smisao, zbog potrebe za smislom. Zbog zahvale, jer sam uz tebe osjetio trag smisla...ljubav.

To vrijeme s tobom... toliko sam pričao o tom vremenu, pisao, punu godinu dana, na blogu, o tebi, o nama, o svijetu, o izmišljenostima, o stvarima srca, egu..

Graničim od toga da ti postavim pitanja (na koja predugo čekam odgovor i /ili ga tražim od drugih ljudi) do toga da ti se zahvalim za najljepši period života do toga da se ispričam...

Želim staviti cijeli svijet u ovaj mail, da ga ti seciraš, analiziraš i editiraš. Neće se to dogoditi, nisam baš virtuoz s riječima.

Volio sam tvoja mišljenja. Volio sam sve u vezi tebe.

Izmješten sam. Želim napisati par točnih premisa od kojih bih mogao krenuti u potragu za odgovorom. Što sam ti značio? *Kada sam ti značio?*

Tri mjeseca bez razgovora s tobom, ispušten u divljinu i prazninu svijeta od kojeg sam htio pobjeći. Na ulici, u krevetu nepoznatih, kod tzv. prijatelja i sa sedam ispita u 7. mjesecu.

Sjećam se zahvale za vikende i nepodnošljivu lakoću postojanja. Točka preokreta.

Uz tebe je vrijeme stajalo, a nakon tebe je nestalo. Činilo mi se da sam sve zaboravio..kao i da ovo nikada neću objaviti...

Mog srca si šum. Pomislio je da će umrijeti, a onda je napravio palačinke.

Dobro je kada nekoga voliš.

Popio je i tabletu. Radi smirenja.

Kupili su boca vina dok je ona plakala na telefon. On je večer prije poslao poruku na krivi broj. Poruka je bila jednostavna, pokušala je reći da još voli.

Netko drugi je dobio tu poruku i poveselio se. To je u redu.

„Život nas nekada spašava od nas samih”, samo je jedan od stupova vjerovanja.

Ona govori da je molila boga da se vrati pa se on vratio.

Kaže da probam isto. Probavam.

Ne umire se od ljubavi. Umire se bez ljubavi

SVE JE OVO PRIČA. Moja priča je izmišljena, ja lažem, serem, kradem i ubijam-u ime PISANE RIJEČI.

Sestra kaže da je optimistična u vezi oca, kaže da vidi optimizam i snagu u njemu, te vjeruje da će preživjeti. Mama bijesno pije tablete za smirenje, a sestra zaboravlja da je i tata pod sedativima. Cijeli život je bio na travarici, sada je na legaliziranim opijumima. Mama je imala problema sa težinom. Sestra sa grižnjom savjesti i krivim odabirima, vječno i po defaultu. Volim se šaliti i reći da sam ja *real celebrity*. Pitanje je vremena kada će se na *red carpetu* otkriti i da sam posvojen te da sam se jebao sa redateljima i uerdnicima za karijeru, na kraju će se otkriti da imam hepatitis i ima ću bezbroj propalih veza, par ovisnosti i bestseller. I to bi mogao biti moj život. Oh, my god.

he is under the rock now.

Moj otac je umro. Umro je 22.07.2008. Nismo se stigli oprostiti. **Obojica smo mrzili rastanke.** Nismo podnosili ni mamin strah. Njemu je bilo važno da se cijela ta situacija ne shvaća preozbiljno. On ju je u konačnici najmanje, a ujedno i najviše doživljavao. Bio je žrtva okolnosti i bezvoljnosti da se pomogne. Ne osuđujem, razumijem.

Umro je fizički, ne i simbolički. Nisam ga idealizirao. Prihvaćao sam i osuđivao ga. Težak odnos obojen ljubavlju i razumijevanjem kada je trebalo, ne

uvijek-naravno. No, to je problem ljudske nesavršenosti.

Ostao sam, možda bih volio da nisam, toliko uhvaćen u tromost materijalne stvarnosti. ***Nothing's unusual anymore.***

Mirno sam podnio njegov odlazak, oslobodio sam se robovanja riječima i izmontiranim situacijama odnosno sjećanjima.

Sada možda malo više želim uravnotežen život. Malo više homeostaze.

Nisam žrtva i nema se što žrtvovati.

Ostaje retoričko pitanje: ***tko je odgovoran za nas-tanak smrti?***

Marta mi je poslala divnu poruku tih dana, parafrazirajući Andrića, napisala je: Nije život ako nije bol, nije sreća ako ne prolazi.

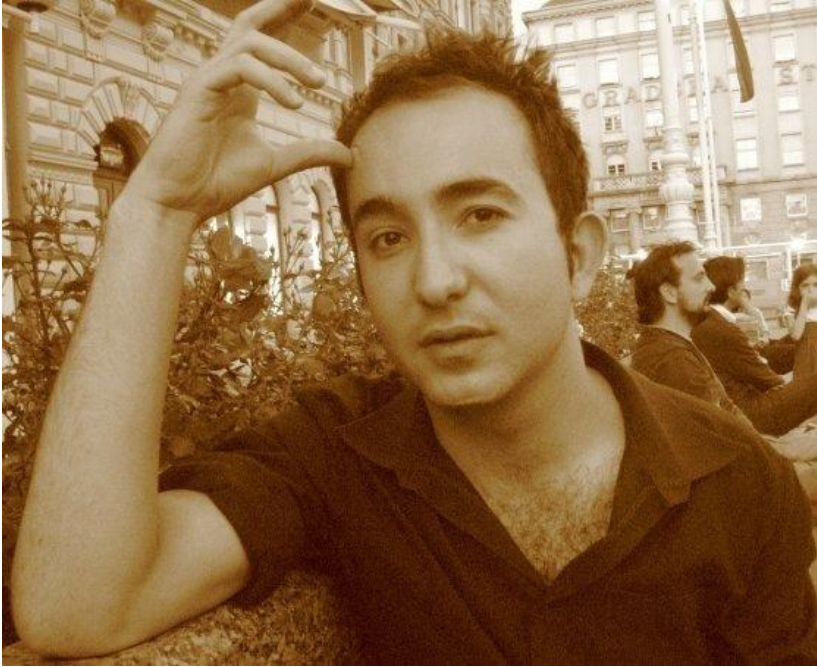
Pio sam tablete za smirenje i za spavanje. Trebalo mi je sna nakon te travestije od nadrealnosti smrti. Neki su ljudi držali govore, molili ga da im oprost, plakali, kukali i strahovali za nas poslije njega. Zaboravili su, dakako, da smo postojali često i unatoč njemu, kao što je on unatoč nama.

Familije nemaju sreću slučajnog odabira. Sin je tko ti je sin. Otac je otac. Zarobljeni u kružne definicije ostajemo do kraja. Govorili su mi da moram nositi crno, da na meni ostaje sve i da je živio za mene. Znam da seru. Ljubav je opće mjesto, ali pr-

venstveno smo tu za sebe, unatoč i zbog, radi i pored. Kako kada.

Našao sam u njegovoj vozačkoj dozvoli samo moje dvije slike. U dosta toga smo preslični. To i fotografije dokazuju.

Beleška o autoru



Srđan Sandić (Osijek, 1985) – diplomirao novinarstvo na Fakultetu političkih znanosti u Zagrebu. Usporedno pohađao Mirovne studije i UN akademiju. Piše za Zarez i Kulturpunkt. Kolumnist je portalu B92 i Queer.hr. Živi i radi u Zagrebu.



Balkansko književno društvo – Balkanski književni glasnik
www.glasnik.net

Edicija *Proza*
Srđan Sandić, Polupanost

Glavni i odgovorni urednik Dušan Gojkov
Urednik Vesna Denčić

Copyright © by Srđan Sandić & Balkanski književni glasnik – BKG, 2010.

CIP – Katalogizacija u publikaciji, Narodna biblioteka Srbije, Beograd 82

BALKANSKI KNJIŽEVNI GLASNIK, [Elektronski izvor] /
Elektronski časopis. Način dostupa (URL) www.glasnik.net
Glavni i odgovorni urednik Dušan Gojkov.
Urednik PDF izdanja Vesna Denčić.
PDF dodatak časopisu.

ISSN 1452-9254 = Balkanski književni glasnik (Online)
COBISS.SR-ID 141175564

BKG 1 / 2010. Sveska 23. PDF SEPARAT
EDICIJA „ČITAJ I DAJ DALJE“